

Bardaševská Jana

Matkovražda psychicky nenarušeným jedincem není pouhým osobním selháním.

Při výchově dítěte (nutnost zvládnout agresi – aby se ji naučilo dítě ovládnout, ne aby ovládala ona jeho) pomáhá matce otec, jejich těžké břemeno jim umožňuje nést společnost (tradice a normy).

Každá emancipace přináší klady i zápory, jejichž rozlišení je obtížné a jejich záměna destruktivní (jak pro jedince, tak společnost).

Cesta se stává cílem – jde o hledání a překonávání norem, ne o jejich pevné nastolení.

Modernizace (práce otce mimo domov a později i matky) ztěžuje dítěti vytvoření jeho vlastního budoucího Já (staví se samo proti sobě a nevyzná se v sobě – neovládá agresi).

Burdíková Martina

- 1) Matkovražda byla považována za psychologicky nepředstavitelnou a byla spojována pouze s těžkými patologiemi.
- 2) Matčina nepodmíněná láska pomáhá dítěti zvládnout pudovou agresi a naučit se ji produktivně využívat.
- 3) Matce je v tomto úkolu nápomocen otec a kultura, která představuje nástroj, který pomáhá jedince směřovat pudovou energii správným směrem.
- 4) V důsledku změn, typickým pro průmyslovou civilizaci se z rodiny vytrácí otec, matka touto ztrátou ztrácí sebevědomí, které hledá v seberealizaci mimo rodinu.
- 5) Dítě je opuštěno jak matkou tak otcem, ovšem matčin odchod dítěti škodí mnohem více.
- 6) Dítě si bez matčiny bezpodmínečné lásky není schopno vytvořit své Já, nedokáže zvládat a řídit svou pudovou agresi.

Dostál Marek

- 1.) Naše společnost se vyvíjí špatným směrem, daný případ matkovraždy asi není pouhým selháním jedince.
- 2.) Matka, otec a kultura jsou tři základní opory pro správné včlenění dítěte do společnosti, přičemž je to matka, kdo zde hraje hlavní úlohu skrze svoji mateřskou lásku.
- 3.) Je důležité být loajální vůči kultuře, jež nás formovala (formuje), poněvadž se často pouze ona stává pro životem bloudícího jedince pevným, záchytným bodem.
- 4.) S nástupem „průmyslové civilizace“ postupně zaniká patriarchální model rodiny, otec i matka opouštějí své tradiční role (řád, mateřská láska) – chyba!
- 5.) Pojmy S. Freuda řečeno dochází dnes daleko častěji než dříve k jedincově vnitřnímu rozporu typu „ID + SUPEREGO vs. EGO“, což nárazově přináší nebezpečné vnější projevy volně těkající agresivity.

Malichová Petra

Matkovrah se do běžného výraziva prakticky nedostal.

Otcovražda a incest odpovídají základním dispozicím tzv. oidipovského komplexu.

Agrese vůči matce se za normálních okolností rozvíjí v době, kdy jí dítě začíná postrádat.

Otec a kultura garantuje matce možnost plně se věnovat mateřské lásce.

Já, Ono a Nadjá mají své reprezentanty v sociálním poli.

Průmyslová civilizace není přízniva soudržnosti rodiny.

Matčin odchod z domova za prací poškozuje dítě mnohem více než odchod otce.
Z dětí vychovávaných bez lásky vyrůstají jedinci plni nenávisti.

Skalická Radka

1. Agrese dítěte se vůči matce začíná rozvíjet v okamžiku, kdy ji postrádá.
2. Lidskými, individuálními, skupinovými i všeobecnými dějinami vládne spor dvou principů: lásky a sváru.
3. Aby převládla v boji těchto principů láska, je zapotřebí pečující mateřské lásky, ta dokáže první agresi dítěte usměrnit a proměnit.
4. V obvyklém vývoji si dítě vybírá jednu z těchto konstelací - Já plus Ono versus Nadjá nebo Já plus Nadjá versus Ono.
5. Odvrácenou stranou každé emancipace je ujařmení.
6. Pokud je v důsledku nepřítomnosti matky Já osamoceno, nevytváří se a dítě si osvojuje konstelaci. Ono plus Nadjá versus Já.
7. Hlavním projevem této kon. bývá nevázaná agresivita obvykle vyvolaná nahodilou shodou okolností.

Juchelková Monika

Matka svoji mateřskou láskou usměrňuje dětskou agresi, je obrazem všeho dobra. Oporou ve výchově je otec a kultura se svými tradicemi a normami.

Kooperace matky, otce a kultury je narušena bojem o rovnováhu mezi liberalistickým a konzervatistickým postojem. Analogicky srovnatelným s bojem o rovnováhu mezi instancemi Já, Ono a Nadjá.

Modernizační procesy jsou vnímány jako procesy emancipační, spojené s dospělostí, svéprávností, svobodou a suverenitě. Odvrácenou stranou emancipace je ujařmení.

Průmyslová společnost příliš nepodporuje soudržnost rodiny – má na svědomí vytrácení otce z rodiny, ztrátu otcovského identifikačního vzoru pro dítě a nutnost vytváření nové role a statusu matky.

Díky nově se vytvářejícímu konzumnímu vztahu k hmotnému světu se z rodiny vytrácí i matka. Její snaha o znovunabytí sebevědomí (ohrožené mužovou dezercí) = snaha o vlastní seberealizaci.

Moderna je epochou hledání náhradního řádu fungování rodiny a změny statusů rodičů. Postmoderna je prohlédnutím nesmyslnosti tohoto počínání.